

Találkozás és megnyílás

...olykor belép valaki
és ami van, hirtelenül kitarúl
Elég egy arc látványa, egy jelenlét,
és a tapéták vérezni kezdenek.

(Pilinszky János)

Az evangéliumok történetei szerint a pásztorok és a bölcsek ráismertek az újszülött Jézusra, felismerték benne az Istenfiát. Egy földi találkozáson keresztül a túlvilágra nyílt rá a szemük.

A vallástörténet számos olyan tapasztalatról számol be, amelyben valamilyen földi esemény túlvilági távlatokra nyitotta rá az ember szemét: a profán történés a Szent világába emelkedett fel. E teofániák történhettek vízióban, de adhattak rá alkalmat történeti események, vagy éppen a személyiség mélyeit megragadó emberi találkozások is.

Kérjük, mondja el véleményét e találkozás lehetőségéről, vagy írja le személyes emlékét, amikor megtapasztalta ezt a megnyílást, ráismert Isten vagy egyáltalán a transzcendens, a Szent létére.

Uram, bizony rejtőzködő Isten vagy!

ANDRÁSFALVY
BERTALAN
néprajztudós

Minden ember óhajtva várja, hogy megszólítsd. De Te nem szólítasz meg senkit, csak a prófétákat... Talán őket sem, csak ők hivatkoznak arra, hogy megszólítottad őket...

Megszólítottad a választott népet, amikor kihoztad Egyiptomból, és megszólítottad Mózeset, a mennydörgés hangjával. Megszólítottad fiadat a Jordán vízében, és megszólítottad Jézus tanítványait a Színeváltozás hegyén.

Emberi ésszel nem tudom felmérni sem, mennyire gyarlók a mi gondolataink, amikor megkíséreljük elképzelni Istent. Istenem! „Léted világít mint az égő Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”

Ha megszólítanád teremtményeidet, már nem lenne hitetlen egy sem. Látták már végtelen hatalmadat és most már engedelmeskednének.

Ez a mi kérésünk, óhajtásunk vétek és bűn? Csak a zsidókat vezeted a pusztákon keresztül? Igaz, aztán mégsem hittek és aranyborjút készítettek maguknak... Rólunk szólna ez a történet is? Oly sokszor megtagadtak Téged a választottak, a Téged látók, mégis vakok?

Rejtőzködő Isten vagy, nem jelentél meg előttem úgy, hogy felkiáltssak a római katonával: ez valóban Isten fia volt! Nem adtad meg az ujjongó felismerés örömét, nem állítottál meg lesújtva a damaszkuszi úton, mint Pált!

De ha visszatekintek életem közel hetven évére, megilletődöm és hálával telik meg a szívem. Kiváltságos boldog életet adtál nekem. Megmentettél a háborúban, betegségekben, balesetekben, forradalomban, sortűzben. Megáldottál csodálatos édesanyával és apával, társsal és gyermekekkel, hivatással és feladatokkal. Ajándékként kaptam magyarságomat is. Körülnéztem nemegyszer, ki kapott ennél többet, mint én? Isszonyú sorsok, szenvedés, nyomorúság van körülöttem! Miért lehetnék én kiválasztottad? Mit tettem én? Resten és kényelmesen, langyosan és óvatosan éltem. Mivel kell még megfizetnem e sok kegyelmet? A végén kell fizetnem, és mennyit, hogy igazság legyen a földön? Talán mások érdeméből, áldozatából, imájából kaptam? Édesanyámért? Krisztus szenvedéséért? Akit látni, tapasztalni, óhajtani meg nem szűnök, bizonyosságért kiáltva!

Hányszor szegte meg kenyereimet, és csak később döböntem rá, hogy csak Ő lehetett; mint az emmauszi tanítványok. Nem kaptam megszólítást, jelenést, hívást, — életem mégis csak az Ő kegyelme volt csupán... Ingyen ajándéka.

BEKE LÁSZLÓ
művészettörténész

Levél a Vigiliának

Minél többször olvasom a Vigilia felkérő levelét, annál nehezebbnek tartom a feladatot. Amúgy is soroltam volna (legszívesebben a végtelenségig), mi minden akadályozza az embert, amikor a Leglényegesebbet akarja másoknak átadni.

A Pilinszky-idézet viszont pontos és felkavaró. Távlatot nyit, de nem közvetlenül az Istenre. Hanem egy megrázó látványra, a vérző tapétákra. Amelyek mögött azonban minden bizonynal ott van az Isten. Az Istenember. Ilyet kellene nekem is írnom!